

[Indenrigsministeren.]

gennemført Sparsommelighedspolitik indenfor Kommunerne end den, der hidtil er blevet ført. Nu ved jeg vel, at det ærede Medlem Hr. Dahlgaard og andre Medlemmer af hans Parti ved mange Lejligheder hævder, at ved den Politik, der er ført fra den nu siddende Regerings Side, er nye Byrder lagt paa Kommunerne. Men det ærede Medlem vil ikke med Rette kunne hævde øgede Byrder som Enderesultat af den Politik, der siden December 1926 er gennemført. De Tal, som bliver Resultatet af Regnskabet, naar man ser, hvad nyt der er kommet til, og hvad gammelt der er fjernet eller lettet, giver ikke Grundlag for en saadan Paastand. Heller ikke maa det glemmes, at naar man fra Indenrigsministeriets Side overfor Ønsker fra Kommunerne om at opretholde Lønninger, som ikke staar i et rimeligt Forhold til Statslønningerne, overfor Ønsker om at paabegynde nye Arbejder og nye kommunale Virksomheder, som kan opsættes, har holdt igen og har stillet sig paa en saadan Maade, at Kommunalbestyrelserne blev nødt til paa ny at tage saadanne Spørgsmaal op til Overvejelse, ja, saa mødes Indenrigsministeriet og Indenrigsministeren stadig med Paastanden om, at man vil angribe det kommunale Selvstyre, at man ikke vil respektere Kommunalbestyrelsernes Beslutninger o. s. v., Paastande, som naturligvis under alle Omstændigheder er ganske grebet ud af Luften, idet Hensigten paa ingen Maade er at hindre Kommunalbestyrelserne i at træffe Beslutninger, men derimod simpelt hen denne at medvirke til et sparsommeligere kommunalt Styre med det Formaal virkelig gennem Udgiftsformindskelser at naa til, at Skattepumpen ikke overanstrenger Skatteyderne.

Nu sagde det ærede Medlem Hr. Dahlgaard, at denne Skatteudpumpning, særlig i Provinsbyerne, i lige Grad finder Sted uanset Styrets Farve. Jeg skal ikke gaa dybt ind paa dette. Jeg er bekendt med den Statistik over Skatteprocenter og Ligningsprocenter for Bykommuners Vedkommende, som jeg ogsaa tør regne med, at det ærede Medlem Hr. Dahlgaard er bekendt med. Men jeg maa rigtignok sige, at jeg ved et Studium af disse Opgørelser er kommet til et andet Resultat end det, som det ærede Medlem ifølge sine Udtalelser her er naaet til. Det ærede Medlem mente, at Ligningsreglerne, Skatteskalaen var mere ondartet overfor Middelstanden der, hvor Styret er borgerligt, end der, hvor det er socialdemokratisk. Denne Paastand skal jeg ganske

lade staa for det ærede Medlems egen Regning. Jeg mener, at Undersøgelsen af disse Forhold — og saadanne Undersøgelser er jo foretaget og Resultaterne deraf har staaet til min, som de formentlig ogsaa har staaet til det ærede Medlems Disposition — ikke viser Berettigelsen af, hvad det ærede Medlem her har hævdet. Det oprindelig socialdemokratiske Princip, et Princip, som det radikale Venstre jo i sin Skattepolitik til Tider ogsaa har bekendt sig til, har været dette, at det er de mange, der skal kunne kræve, og de forholdsvis faa, der skal betale. Man har lagt Ligningsreglerne til Rette paa en saadan Maade, at det er ganske minimale Skatteydelse, der kræves helt op til ret betydelige Indkomstbeløb, hvorefter Skatteydelsen efter stærkt stigende Skala hæves op for de større Indkomsters Vedkommende. Nu er man imidlertid, hvad det ærede Medlem ogsaa særdeles vel ved, for længst naaet til, at dette Princip ikke lader sig gennemføre i Renkultur. Nu naar Skattepumpen i alle Kommuner langt ned i den velsituerede Arbejderstand, langt ned i den Middelstand, som det ærede Medlem formodentlig tænkte paa, og jeg tror, at kan vi ikke naa til at faa Lettelse tilvejebragt ved en meget væsentlig Udgiftsnedgang, er det den rette Politik, at man lægger Byrden ud paa den bredest mulige Basis, thi kun derigennem skabes Mulighed for ændrede Tilstande paa dette Omraade.

Det ærede Medlem Hr. Dahlgaard talte ogsaa om den ulige Fordeling af de sociale Udgifter i Forhold til Indkomsterne i Landets forskellige Egne. Det er ganske rigtigt, at denne Fordeling er ulige, men jeg maa sige til det ærede Medlem, at der er særdeles megen Ulighed her i Verden, som jeg ikke tror, at han eller jeg eller vi begge ved forenede Kræfter er i Stand til at gøre lige (*Dahlgaard*: Vi skal stræbe derefter!). Det ærede Medlem siger, at vi skal stræbe derefter, og det er ganske rigtigt, at man bør stræbe efter det gode paa alle Livets Omraader — deri er jeg enig med det ærede Medlem; jeg tvivler ikke om, at han gør det, og jeg haaber ogsaa, han vil mene, at jeg undertiden, ogsaa der hvor han kritiserer mig, stræber derefter. Men jeg vil sige, at paa dette Punkt tror jeg rigtignok, at det vil være meget vanskeligt for os at faa et positivt Resultat selv ved fælles Bestræbelser, fordi denne Ulighed i ikke ringe Grad beror paa den Maade, hvorpaa den sociale Lovgivning forvaltes og udnyttes i de forskellige Kommuner. Hjælpekassespørgsmaal, Arbejdsløshedsspørgsmaal, Spørgsmaal om Arbejders Igangsættelse og meget andet be-